Написав Ірина Косарук
Неділя, 14 червня 2015, 05:34

"А коли з Єрихону виходив Він разом із Своїми
учнями й безліччю люду,сидів і просив при дорозі
сліпий Вартимей,син Тимеїв." (Єв.Мк.10:46)

Незрячим бути-доля вкрай нелегка,
Усе життя проходить в темноті.
І думав Вартимей:"Вже краще б вмерти..."
Й так при дорозі з дня на день сидів,

Прохаючи у перехожих милостині.
А в серці невимовний смуток й біль...
О,як хотілось бачить небо синє,
І всю красу земну,що Бог створив.

Хто ж винний в тому,що родився незрячий,
І за які гріхи Бог покарав?
Душа страждає,томиться та плаче...
Де відповідь шукати,він не знав.

Вкрай рідко хтось підійде й поговорить,
Монету кине чи поїсти принесе...
Якби ж то хтось зумів забрати горе,
Яке гнітило душу над усе.

Та ось по місту вістка пролунала:
Якийсь пророк із Назарету появився,
Він хворих вздоровляв,усі казали,
Й чудес небачених багато ще творив.

Ісус Христос,Син Божий та Месія...
Ще не було таких серед людей.
...І в серці загорілася надія,
Про зустріч з Ним все думав Вартимей.

Ось так сидів, й тихенько став молитись,
Щоб Бог до нього милість проявив,
Й поміг з Ісусом хоч би раз зустрітись.
Так жити далі вже не було сил.

...Юрба людей повільно просувалась,
І зрозуміти Вартимей не міг,
Що це навколо нього відбувалось,
Й пішов услід,збиваючись із ніг.

"Що трапилось?"-питався в перехожих.
"Ісус іде,"-хтось коротко сказав.
Аж серце затремтіло."Чи ж то зможу
Зустрітись з Тим,Кого та довго ждав?"

"Сину Давидів!-закричав щосили,-
Мене помилуй, зглянься,не пройди!"
Довкола люди замовчати все просили,
Та Вартимей йшов невідступно до мети.

О,чудо! Сам Ісус його покликав!
І зупинилася здивована юрба.
Одежу верхню він із себе скинув,
І сміло йшов назустріч до Христа.

"Чого бажаєш?"-запитав Учитель.
"Бачити хочу...,"-й голову схилив.
І сталось диво! Знов хотілось жити!
Ісус незрячі очі вмить зцілив!

І радість переповнювала груди,
Відкрилась перед ним земна краса.
Ні, він ніколи цього не забуде,
І вдячне серце славило Христа.

****

Незрячим бути-це нелегка доля,
Та гірше жити,як душа сліпа,
Й страждає,знемагаючи від болю...
О,як потрібна їй любов Христа!

Поклич Його,Він дасть душі прозріння,
Й відкриє Свого Слова повноту,
З Господніх рук отримаєш спасіння,
Й побачиш неба вічного красу.

Хай серце вдячне прославляє Бога,
Схилившись в покаянні перед Ним.
Такий,як є,прийди скоріш до Нього,
Й настане чудо у житті твоїм.